

LES OLIVERES

*Davant la mar llatina, que el cel crepuscular
serenament argenta, les grises oliveres,
obertes a l'encant de les clarors darreres,
esguarden com s'allunya la vela triangular;*

*la vela triangular que duu a la platja amiga
llurs fruits, ara tot just oferts pròdigament;
i sembla com si alcessin damunt el cel d'argent
l'emblema prodigiós d'una corona antiga,*

*l'emblema que les guïï camí d'un port segur,
aon pel seu esforç i el seu sofrir obscur
davant de tots els sols i dures escomeses,*

*els homes gaudiran de gràcies i abundor;
i en la quietud dels temples, aletargats d'amor,
hi haurà, tota la nit, les llànties ben enceses.*

CAMPANES MATINALS

*Com que amb la neu el poble semblava un ametller
se van endiumengar amb la caputxa blanca,
i soles, les campanes, baixaren del cloquer,
tantost va clarejar. Varen obrir la tanca*

*de l'hort per sortir fora. Travers els camps nevats
reien, fent voleiar els faldellins; lleugeres
saltaven per la neu, per a deixar marcats
els seus petits esclops en mig de les roderes.*

*Els saules saccejaven per espantà els ocells,
trucaven les finestres per deixondir els vells...
Potser degueren creurer que l'aua era infinita...*

*Mes, un vailet, veient-les pasar a vora seu,
riguent, i perseguint-les amb embostats de neu,
camí d'un raig de sol les feu tornà a l'ermita.*

MIQUEL DE PALOL